

paa Nødvendighedsartikler — som den direkte Beskatning. Denne Antydning er vel meget vag, men den har det Fortrin, som den Prosit har, der kommer sent, at den er bedre end aldeles ingen, og det er min Tro, at man foreløbig i alt Fald kan nøjes med den.

Dette er ogsaa af Betydning med Hensyn til det specielle Lovforslag, som nu er til Behandling; thi til Fordel for disse forskellige Afgifter paa Omsætningen, som her opkræves under Form af Stempel, er kun anført et eneste Argument, nemlig dette — det var en Betragtning, som baade blev fremført af den højtærede Finansminister og af det ærede Medlem fra Kellestrup (N. P. Jensen) —, at naar man beskattede Omsætningen af de faste Ejendomme, maatte man ogsaa gaa over til at beskatte Omsætningen af de rørlige Værdier. Dette forekommer mig nu at være et ganske ejendommeligt Ræsonnement; thi da man fra alle Sider er enig om, i hvert Fald indenfor dette Ting, at det finanstheoretisk set er forkert at beskatte Omsætningen af faste Ejendomme, ved jeg ikke, hvorfor man skal gaa videre og sige: Da vi nu have denne forkerte Skat, maa vi endelig have en anden forkert Skat, som nøje svarer til den forkerte Skat, vi havde i Forvejen. Det naturlige vilde dog være at gaa lige den modsatte Vej og sige: Vi have denne Skat.

Nu vil jeg paa den anden Side gerne indrømme, at det just ikke er Tider, hvor man vil være særdeles tilbøjelig til at gaa ind paa Tanken om at ophæve Skatter navnlig ikke, naar de have bestaaet i lang Tid og have arbejdet sig ind i Bevidstheden, saa at det bekendte Ord, der vel kun har en vis relativ Gyldighed, dog i nogen Maade kan siges at gælde: „Gamle Skatter ere gode Skatter“. Men det maa dog ikke tabes af Sigte, at det teoretiske Synspunkt overfor disse Skatter er og bliver dette, at de i og for sig ere slette Skatter. Man plejer i Almindelighed at stille et vist Skel op mellem Teori og Praksis, saa man endogsaa haanligt siger: Det er kun Teori; men Praksis o. s. v., o. s. v. Man maa imidlertid huske, at i Nationaløkonomien gælder ingen saadan akademisk Sondring mellem, hvad der er rigtigt i Teorien, og hvad der er rigtigt i Praksis. Prøven paa, om det er rigtigt i

Teorien, er, at det ogsaa er rigtigt i Praksis; og viser det sig, at det ikke er rigtigt i Praksis, er der ogsaa noget teoretisk galt ved det. Derfor tror jeg, at man paa dette specielle finansvidenskabelige Omraade har Ret til at lægge megen Vægt paa Teorien, saa meget mere, som man jo maa huske, at det forholder sig saaledes for denne specielle Videnskabs Vedkommende, at Praksis er gaaet forud for Teorien. Finansvidenskaben er en ung Videnskab, der har forefundet saa og saa mange gamle Skattesystemer, og den har begyndt at prøve dem ud fra videnskabelige Betragtninger. Jeg maa da have Lov til i Dag efter den Tilladelse, den højtærede Formand allerede gav mig i Gaar, at opløse, hvad vor første finansvidenskabelige Autoritet, Falbe-Hansen, mener om disse Skatter paa Omsætningen; det er kun nogle faa Linier. Han siger: „Omsætningsafgifterne betragtede som Skatter ere irrationelle, naar man bedømmer dem ud fra det almindelige Skatteprincip. Disse Skatters Opgaver skulde det nemlig være at ramme den Indtægt, der faas ved Værdiernes Omsætning. Men dette naas ikke ved at beskatte selve Omsætningen, thi Indtægten staar ikke i Forhold til Omsætningen, og jævnlig vil Skatten blive væltet over paa den af de to Parter i Omsætningen, som har mindst Fordel af denne“ — det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) nævnedes forskellige Eksempler herpaa —. „Det er heller ikke al Omsætning, der beskattes, men kun den ofte ringe Del, som det offentlige paa en eller anden Maade kan indblænde sig i; desuden vil Indtægten af Omsætningen ofte blive rammet af de andre Skatter, og naar den saa tillige bliver rammet af Omsætningsafgifterne, vil der fremkomme en dobbelt Beskatning“ — det er særlig Tilfældet for Bynæringens Vedkommende, der paa saa mange andre Maader rammes af Skatter —. „Der er noget tilfældigt og vilkaarligt ved Omsætningsafgifterne, de passe ikke sammen med de andre Skatter, de gribe forstyrrende og vilkaarligt ind i deres System.“ Naar Forfatteren gør en eneste Restriktion, nemlig med Hensyn til dette, at Omsætningsafgifterne efter Omstændighederne kunne tænkes at være berettigede, for saa vidt som de ere Gebyrer, specielle Skatter for